

Moje první větší akce v zahraničí

Usmálo se na mne štěstí, ač jsem to v prvopočátku vůbec neakceptovala, dokonce přímo zavrhla. Dne 19.1., což jsou Tomáše narozeniny jsem měla jít na casting na reklamu od Hartmanna. Focení pak mělo být na Mallorce od 24.1. asi týden. Zavolala jsem, že je to sice lákavé, že jsem od Hartmanna brala pomůcky coby vrchní sestra a svoji vlastní sestru mám v současné době právě na Mallorce, ale že je to osud a této nabídce se musím vyhnout, protože mám 28.1. vernisáž. Tím to skončilo a já to hodila za hlavu. Je to holt něco mezi nebem a zemí a já nebudu brečet nad rozlitým mlékem.

Ale když 19.1. večer volali z agentury, blýskalo se rázem na lepší časy. Prý se jim na castingu nikdo nelíbil a chtěli by mně! A já znovu začala mlít jako kolovrátek, že nemůžu. Myslím, že se jim dosud nestalo, aby někdo dělal takové fóry, jako já. Myslivec navrhoval, že můžu vernisáž posunout, vymýšlel různé

jiné eventuality, ale já byla neoblomná.
Nebudu stovce lidí volat a líčit jim
podrobnosti. Smířila jsem se s tím, že se
usmálo štěstí, leč v nepravou chvíli. Třeba to
vyjde jindy.

Pár hodin klid a následoval jeden telefon za
druhým.

Jestli bych mohla přijít 29.1. na kostýmku.
Samozřejmě, po vernisáži už můžu všechno.
Další telefon, chtěli aktuální míry a váhy. No,
já je mám snad víc, jak dvacet let aktuální,
váha se drží, jen roky přibývají. Vždy k mírám
připisuji, že mám ještě třicet dva zubů a že
udržím moč. Zvláštní, že mě vybrali na
reklamu na plenkové kalhotky!

Následoval další telefon, zda mám platný pas.
Co bych neměla? Musím ho mít připravený, až
jednou poletím do Hollywoodu točit
s Banderasem né?

Pak už agentura předala na mě spojení rovnou
produkčnímu a jednali jsme jen spolu.

Občas jsem si zahrála s myšlenkou, jak
přiletím do Palmy a veškerý můj volný čas
strávím s Evou a Honzou. Honza sice psal, že
tomu nevěří, protože to je příliš lákavé, než

aby se to mohlo uskutečnit. Zřejmě podcenil i mé kouzlo osobnosti. Ale ani já tomu nevěřila do poslední chvíle, až do doby, kdy startovalo letadlo.

Přípravy na vernisáž vytěsnily myšlenku na vycestování, kdy by mě produkce hradila let, pobyt, ubytování, stravování a ještě bych dostala peníze za focení, za čas tam strávený u moře a ještě ke všemu buyout!

Další den volá už sám produkční Petr a hlásí, že došlo ke změně. Je nad slunce jasnější, že mě oznámí, že z projektu sešlo a nebude mě nic mrzet. Opak je pravdou. Říká, že se nepoletí na Mallorku, ale na Kanárské ostrovy a později upřesní kam a kdy. Že bych byla v důchodu opravdu dítě štěstěny? To už jsem zalapala po dechu a vypadalo to, že to se mnou Hartmann myslí zcela vážně.

Vernisáž splnila očekávání, my dorazili domů v šest hodin ráno a spát se mně tedy opravdu nechtělo. Jen, než jsme dali všechny kytky do kýblů a váz. Připadala jsem si jako Edith Piaf po koncertu. Tak jsem narostla.

Měla jsem dobrý pocit, že jednu akci mám úspěšně za sebou a další akce trochu jiného rázu mě čeká. Žila jsem v naději na další třesk! Na kostýmku jsem dorazila pět minut před zahájením, protože jsme zaspali. Mráz, až praštělo a Myslivec oškrábal auto, které vypadalo, jako ledová jeskyňka. Já na sebe naházela věci z vernisáže, které visely na ribstolech a bez kafe a cigarety letěla k autu. Žanda ještě byla ve škole v přírodě u Gira a Foresta. Motor jako zázrakem chytnul a my klouzali do kopce po zmrzlých zasněžených kočičích hlavách.

Na kostýmce jsem se seznámila s lidmi, s kterými zřejmě budu trávit týden na Kanárech.

Připadala jsem si příšerně. Zbytkový alkohol koloval v žilách, nevyspalá, ani minimum líčení, zablácené boty, ale honosně vyhlížející kožíšek. S trochou pokory jsem hlásila, že jdu rovnou z flámu, ale aby aspoň ocenili moji dochvilnost a spolehlivost.

Natahovala jsem na sebe nepřeborné množství různých svršků a ve všem mě Petr fotil. Bylo zajímavé slyšet názory lidí snad od fochu.

Jedna před druhou se předháněla v moudrech, co ke mně jde nejlíp, která barva se k čemu hodí a která se třístí.

Já si nejlíp připadala, a hlavně se dobře cítila v beránčí vestě bez rukávů. Prý by mě bylo horko. No v únoru horko? Byť u moře. Oni nevědí, jak mám ráda teploučko. No, nebudu jim do toho kecat a nechám si na sebe obléknout třeba pytel. Asi po hodině převlékáním a focení jsme se rozloučili a odjeli s Myslivcem na oběd.

Dny byly plné očekávání a já už jsem jednala pouze s Petrem, který zastupoval plně Hartmanna.

Tak Mallorca nevyšla a s konečnou platností se poletí na Kanáří ostrovy, jak je nazývá můj švagr. Zní to pěkně, což o to, hlavně, aby to tak dobře i vyšlo.

Sháním honem mapu a hledám na netu vše, co se těch ostrovů týká. Nakonec se na sto procent dozvídám, že zvítězil ostrov Tenerife. Je to z těch ostrovů ten největší a nejnavštěvovanější. Fotit se bude dva dny a ostatní volné dny si můžu dělat, co chci. To

zní pěkně, ale vím, jak to chodí a finální fáze se bude určitě lišit od té počáteční.

Každý mě přesvědčuje, že si aspoň odpočinu po vernisáži. Hektické období to sice bylo, jen co je pravda, ale nepotřebuji tolik času na regeneraci. Stačí dva dny a jede se dál.

Přichází fáze příprav. Katka půjčuje elegantní černý kufr na kolečkách, k němu je i batoh.

Obojí je lemované leopardím vzorem. S touhle batožinou budu aspoň vypadat jako dáma a ne jako hokejista s mojí obrovskou černou taškou, kterou tahám přes rameno a prohýbám se pod ní. Elegantní zavazadla se přece hodí pro modelku, která jede vytrhnout trn samotnému Hartmannovi né?

Ale nemůže být ten život snadný a hladce v něm proplouvat. Žanetka začala hárat a vše je zkomplikováno. Nemůže ji hlídat Hanka, protože v bytě je lačný Forest s Girem.

Nemůže ani Katka, Aron by byl ve svém živlu. Tak se před mým odjezdem sešla rodinná rada. Vojtova Jary má jarní prázdniny a chodila by sem. Vojta by tu snad i přebýval. Ale je to všechno spíchnuté horkou jehlou, Myslivec zprvu říká, že si vezme dovolenou, ale to zase

zavrhují já. Je škoda si ji brát jen kvůli háraní. V létě by sakra chyběla. Myslivec se zeptal v práci a s konečnou platností se rozhodlo, že Žanda bude chodit do Sue Ryderu.

Den před odletem zase napadl sníh. Proč? Bílé velké vločky padají z nebe a nasedají na sebe, schválně se k sobě lepí a už je zase všude poměrně silná vrstva a klouže to, až běda. Řidiči nezvládají jízdu, jedna bouračka za druhou, ani nemusím nikam chodit a z okna vidím, jak řidiči bojují, auta si ale dělají, co chtějí. Jak to bude vypadat ráno? Ještě, že pro mne přijedou a nemusím se sama dopravit na letiště.

Uteklo to jako voda a nachýlil se den D. Je pátek 4.2. a já mám být v 5.30h před domem. Vstávám ve čtyři, abych si všechno v klidu připravila a před pátou budím Myslivce, abychom si spolu dali poslední ranní kafe. Před půl šestou nanosím veškerou batožinu před kavárnu na roh a ještě jdu zamávat Žanetce do okna. Těsně po půl supí do kopce po sněhu a ledu Caravelle. Vystupuje řidič, dává věci dozadu a já potmě lezu dovnitř. Tam už sedí Petr, Katarína a vedle mě Iva. Jedeme

přes Letnou, kde vyzvedáváme fotografku Alžbětu a jako poslední, kdo nám chybí do party je Marcela, která mě bude oblékat a líčit. Ta bydlí v Řepích. Přináší do auta čerstvě upečenou vánočku, vstávala ve dvě hodiny, aby osazenstvo překvapila. Já ji sice neochutnala, protože ráno nesnídám, ale ocenila jsem snahu.

Konečně na letišti a tam se ještě setkáváme s Věrkou, o které jsem nic nevěděla. Petr vyřizuje na přepážce vše potřebné, kufry jsou zváženy a s ostatními věcmi, které budeme mít u sebe na palubě letadla, vcházíme do útrob letiště, kde nám vše prochází rentgenem. Já jsem poslední z naší skupiny, a ač jsem sundala hodinky i pásek, pořád zvoním v rámu. Musela jsem se zout, vrátit se, ale zvoním pořád. Zřejmě mě chtěli už mít odbytou, tak si hráli na hluché, mohla jsem už po čtvrté stále zvoníc projít dál. Musela jsem vyndat počítač, dívali se do příručních tašek a najednou slyším, že mám vyndat ten nůž. Myslela jsem, že to není na mne, ale on trval na svém a koukal na mě. Bože, copak vypadám jako terorista? Říkám, že žádný nůž

nemám. Dal batoh znovu na pás, znovu to projelo rentgenem a ukazuje na batoh, v jehož přední kapse na dně opravdu ležel nůž. Naprosto jsem to nechápala. Batoh byl půjčený a já ho jen naplnila svými věcmi. Vzhůru nohama jsem ho tedy neobracela. Vyndám nožíček v kožené pochvičce a podávám ho celníkovi. On ho změřil a řekl, že má devět centimetrů a já že podle pravidel můžu mít nůž měřící jen pět centimetrů, ale musím ho mít v zavazadlovém prostoru letadla. Nojo, ale co teď? Kufr už byl bůhví kde a já o nůž nechtěla přijít. Řekla jsem celníkovi, aby na čtyři centimetry zapomněl, že se divím zrovna jako on. Nůž není můj, kdyby byl, dala bych mu ho. Celník byl zřejmě v dobrém rozmaru, podal mě nůž do ruky a řekl, abych už šla. Než jsem se oblékla a všechno zase sbalila, abych to všechno pobrala, všichni už na mě čekali. Omlouvala jsem se a zároveň si řekla, jestli nelitují, že vzali sebou babu, která je bude zdržovat. Uvedla jsem se pěkně, byla jsem tam vykrámovaná, jako v Kotcích.

V letištní hale je takové oťukávání se, zřejmě se všichni znají, jen já jsem mezi nimi vetřelec. Letí nás celkem sedm. Produkční, ředitelka, fotografka, vizážistka, dvě holčiny z Hartmanna a já. Protože máme ještě před odletem čas, rozhodlo se, že se půjde na kafe. Jdu s nimi, nebudu trhat partu a někde na ně čekat. Co kdyby mne nenašli a uletěli by mě? Kávu si nedám, měla jsem ji doma před chvílí s Myslivcem. Usedáme ke dvěma stolům, přijde číšník a já si dávám malé pivo. Je mě celkem jedno, že je sedm hodin ráno. Cítím pohledy, možná údiv či pohrdání, ale je mě to jedno, pivo chutná i po ránu, zvláště po celní kontrole. Dopíjíme, já platím jako první. Pan vrchní utrousí mezi zuby, že pivečko je za devadesát pět korun. S gestem lorda dávám stovku. Až dodatečně zalapám po dechu a je to v mém životě to nejdražší malé pivo. Ale co? Čeká mě na stará kolena něco, co se nepodaří třeba ani mladé prsaté blondýně, tak pro jednou stovka sem, stovka tam. Petr si počíná profesionálně a mezi šesti ženskými je jako ryba ve vodě. Má toho na hrbu dost, veškeré vyřizování, formality,

letenky, prostě organizace kolem zájezdu, jak na letišti, v hotelu i na samotném ostrově.

Shání psa, s kterým mám být na fotce, vyhledává nejvíc odpovídající lokaci, půjčuje auta.

Na letišti je poměrně dost malých dětí, ale tak malých, že já bych s nimi jako máma neletěla. Kojenci a skoro šest hodin letu? Těžko dostanou od letušek na cestu Hysteps. To asi bude cesta. Už před odletem se překřikují, posedávají na nočníku a mně se zdá, že to množství by klidně zaplnilo celé oddělení v jeslích.

Konečně se fronta rozhýbala a pomalu, ale jistě se suneme tunelem do letadla. Letušky s kapitánem každého zdraví, povinný úsměv mají zřejmě v popisu práce. U vchodu si беру Mladou frontu. Ještě tam leží Blesk a Lidové noviny. Stačí se podívat po lidech po které hromádce novin sáhnou a je mě zcela jasné, s kým cestuji. Letadlo je plné do posledního místa, je to Boeing 737. Jdeme úzkou uličkou a tři místa v jedenácté řadě jsou naše. Sedím uprostřed, po jedné straně mám velkou šéfovou, po druhé ruce směrem do uličky sedí

Iva. Letadlo už je zcela zaplněné a plánovaný odlet ve čtvrt na devět se posunuje. Už je těsně před devátou, dveře letadla jsou zavřené, ale nic se pořád neděje a ani nám nikdo nic neřekne. Proč nejsou cestující informováni? Šéfová vytahuje nějaká lejstra a Iva strká do uší MP3 a ještě pro jistotu si dává knihu na klín. Aha, koukám, že se se mnou nikdo nemíní bavit, ale mně to nevadí. Nevyndávám nic, chci si srovnat myšlenky a možná toho co nejvíc prospat. Jen doufám, že budou řvát pořádně motory, abych nikoho nerušila chrápáním. Okénko na dosah žádné, je u sedadel před námi i za námi, škoda, ale nedá se nic dělat. Hned za námi sedí Petr s Katarínou a několik řad před námi je fotografa s vizážistkou.

Nakonec jsem ráda, že nemusím mluvit. Buď se cestou rozvine nějaká konverzace, nebo až pak na místě. Konečně se něco děje a zavrčí motory. Letuška představuje pilota, ukazuje kde je pod sedadlem nafukovací vesta, ale nezapomene říct, že vesta se nesmí nafukovat v letadle. Bože tak kde? Cestou ve vzduchu při pádu? V devět hodin rozváží letušky

šampaňské, je krásně chlazené a je ho ve sklenici poměrně dost. Obě moje společnice na sedadlech ho odmítají. Než stačím usnout, rozváží se v jedenáct hodin oběd. Sklápím stoleček před sebou a pokládám na desku tác podávaný letuškou. Úhledné pixličky, pěkně zapikolované a mě to přijde jako o vánocích, když rozbaluji dárek a nevím, co tam najdu. Jsem mile překvapená, nacházím bramborovou kaši, tři kousky kuřete, pár pidimrkviček, míchaný salát s mozzarelou, několik druhů sýrů, housku, máslo, nadejchaný tvarohový koláč, připravený hrnek na kávu a zabalený umělohmotný příbor, ubrousek, sůl a pepř. No to je pane nadělení na tak malém prostoru. Další letuška jede uličkou s vozíkem a veze nápoje. Sleduji, zda někomu dává pivo. Nedává. Na ploše vozíku jsou různé lahve Coca Coly, Fanty, džusů a vody s bublinkami i bez. Dojede k nám a já se ptám, po pivu. Z útrob vozíku mě podává chlazený Gambrinus. To mě vskutku potěšilo. Chvíli po obědě hlásí sám pan pilot, že se cestujícím moc omlouvá, nebude se podávat káva, neboť zamrzlo zařízení na vodu. Letíme v deseti

tisících a venku je šedesát jedna stupňů pod nulou. V tu chvíli jsem si vzpomněla na SMS od Katky, která mě napsala před odletem, abych nic nepodcenila a sledovala motory, že její Jiříček učí ve škole piloty a nedá za své žáky ruku do ohně.

Na tolik stupňů pod nulou chci rychle zapomenout, to by v takové zimě snad praskla i ta nafouknutá vesta. Kafe by bodlo, ale nedá se nic dělat. Trošičku pospávám, ale v podvědomí slyším všechny parchantíky, kteří nespí, nudí se, mají dlouhou chvíli.

Letušky roznášejí v krabicích Tatranky a zase vezou pití, když není káva. Tentokrát si dávám Colu. Chvillemi pospávám a chvillemi čtu zajímavosti z Travelu, který je v kapse sedadla. Zaujal mě článek o Lucii Kovaříkové, která objela svět na kole se svým přítelem.

Trvalo jí to od roku dva tisíce dva, do roku dva tisíce pět.

Neměnila bych s ní, i ten let se mě zdá dlouhý. Konečně přistáváme a dosedáme na plochu letiště ostrova Tenerife. Všichni tleskají pilotovi. Bylo neuvěřitelné, jak všichni honem vstávají, lezou do schránek nad sedadly pro

věci, jak se hrnou z letadla, lidi jsou horda nevychovanců a postrádá to jakous takous štábní kulturu.

Svíí slunce, ale dost fouká vítr. Naše skupina se setkává v autobusu, který nás převezde do haly letiště. Petr hledá zástupkyni naší cestovky.

Dochází k předávání různých lejster a už na nás čeká krásný čistý mikrobús. Usedáme do sedaček, které jsou o něco víc pohodlnější a mají rozhodně víc místa, než v letadle. Jedeme k hotelu asi tři čtvrtě hodinky. Pozoruji okolí, trochu málo mně připomíná Mallorku. Ráno jsem klouzala na sněhu a o pár hodin později na mně svíí slunce a svlékám dvě bundy, jsem jenom v tričku. Jak tak pozoruji ubíhající krajinu a vzpomínám na Myslivce se Žanetkou, než se naději, stavíme před hotelem Punta del Rey. Vcházíme do prostorné haly a Petr opět v recepci dohaduje vše potřebné. Jsem zvědavá, s kým budu na pokoji a dozvídám se, že sama. Jsem ráda, aspoň nikoho nebudu obtěžovat chrápáním, to snese jen milující Myslivec. Můžu si tedy dělat v době volna, co chci a nemusím na nikoho

brát ohledy. Dostávám od Petra obálku, v které je pas, zpáteční letenka, nějaké prospekty, mapa ostrova a kovová destička se šipkou, která nahradí klíč k pokoji. Jedeme výtahem do pátého patra, mám číslo pět set patnáct. Hned proti mým dveřím bude na pokoji Alžběta fotografka a Marcela vizážistka. Doufám, že ani jedna z nich se mnou nebude mít moc práce. Sama se budu snažit, aby to odsejpalo a abychom všichni měli co nejvíc volna pro sebe. Marcela mě vyhovuje, je správně střelená, takový plašan, je s ní sranda a připomíná Vojtovu maminku. Je zvláštní, že mimořádní lidé taky mimořádně vypadají, rozhodně se vymykají normálu, ale jak to kdo bere. Marcela není šedá myš, každopádně vyčuhuje z davu. Určitě z toho davu, s kterým jsem v hotelu. Já se držím zpátky, koho by taky zajímala důchodkyně, která jede na týden s lidmi, kteří se kromě mě všichni znají. Alžběta je na první pohled taková svá, hezká holka, které se na krku houpe foťák, pořádné dělo. To ještě první den nevím, co Alžběta dokáže. Mile mě překvapila a den za dnem

jsem k té holce víc a víc přilnula, má můj nesmírný obdiv.

Té holce stály u kolébky sudičky, které jí obdařily vlastnostmi hodnými pro nebojácné bojovníky. Základ má určitě v genech a vlastním přičiněním dokázala eliminovat to nejdůležitější a umocnit sílu a hloubku, která je vidět v jejích fotografiích. Na to všechno jsem přišla až později na Internetu, kdy jsem si všechno s velkým zájmem přečetla. Nesmírně si cením lidí, kteří něco dokážou a nedávají to na odiv a nevytahují se. Během těch pár dní, co jsem ji poznala, hltala jsem její vyprávění někdy se zatajeným dechem, jindy bych bývala skoro potřebovala pamprsky od Hartmanna.

Pár pokojů od nás je ubytovaná Slovenka Katarína s Ivou. Za celou dobu pobytu jsem nepoznala, proč je Hartmann vybral a platil týdenní pobyt v takové lokaci. Zrovna dvakrát jsme si vzájemně nasedly, tak jsem se snažila nezapřádat moc hovor, na nic se právě těch dvou neptat a jak to šlo, tak se vyhýbat. Nerada dělám dusno, ale proč bych se měla přetvařovat a lézt někomu do prdele? To mě

nejde, tak to nebudu dělat ani na Tenerife. Naseděly mě u stolu jejich výroky ohledně jídla, ale chuť k jídlu se jim nepodařilo mě zkazit. Udělala jsem si o nich obrázek celkem vbrzku. Šli jsme všichni na večeři, jídlo bylo v lornách a před nimi dezertní talíř se lžící, aby si každý nabral na svůj talíř. Katarína šla přede mnou a v míse byla jakási pomazánka divné barvy. Ona vzala lžící, ochutnala, řekla, že to je hnus a tu olíznutou lžící zase vrátila na talíř. Řekla jsem si jako pro sebe ale dost nahlas, že kdo nemá Kinderstube, v apatyce nekoupí. Ani zbla to nepadlo na úrodnou půdu. Někdy stačí moment a vím, s kým mám tu čest. A pak klidně může perlit, jak byla pět let v Londýně, jak umí anglicky, jak si kupuje pouze značkové věci... Vždycky říkám, že co jsem v důchodu, že se blbcům vyhýbám a zbytečně neztrácím čas, zas až tolik ho nezbývá. Holt vyskytnou se momenty, kdy musím tu moji zatvrzelost opustit, byť na týden. Petr je normální sympatický kluk, na můj vkus dost obtloustlý a zaprcatělý, leč nebylo to na závadu. Vyhovoval mně maximálně.

Věrka...na první pohled mládě kytovce, leč elegantní a po roztátí ledů zajímavá, chytrá ženská, kterou evidentně práce baví a je schopná jí podřídit i soukromý život. Každý je jiný a já vždy preferovala vztah, než práci. Taky jsem to dotáhla jen na post vrchní sestry v domově důchodců. Ale co? Každému, co jeho jest.

No tak právě jsem všechny tak trochu pomluvila a mohla bych pokračovat v líčení dalších zážitků.

Kartičku, kterou jsem otevřela dveře pokoje jsem hodila na stůl a šla se nejprve osprchovat. V koupelně mně nešlo rozsvítit, tak jsem to zvládla potmě. V tom klepe na dveře Petr a jde mě říct, jestli jsem si tu kartičku strčila do takové zdířky na zdi. Řekla jsem mu, že nikoliv a on byl úžasný, když řekl: „Já jsem si to myslel!“ Jeho upřímnost jsem ocenila. Ani jedna z holek nepřišla a nepoučila blbou babu. Kdo cestuje, takové vyfikundace jsou pro ně samozřejmostí, ale zkušenosti neumějí předat. Předal mě jí pan produkční a já už pak byla za chytrou. Kartičku jsem vyfotila, abych pak mohla líčit, že se při vyndání kartičky rázem

přeruší obvod. Nemohla jsem tedy ani nabíjet mobil, když jsem byla mimo pokoj. Když jsme všichni vybalili a po sprše trochu prokoukli, šli jsme houfně rekognoskovat terén. Žasnu nad krásou přírody. U několika moří už jsem byla, na několika plážích ležela, ale černé pláže s černými šutry jsem nikde neviděla. I to moře je temnější díky černému podkladu. Možná, že má někdo z toho pohledu depku, ale já si na to nehraju, naopak, řekla bych, že černé pláže mají své kouzlo. Na plážích jsou rozeseta dřevěná plata, na kterých se leží lépe, než na šutrech. Kolem jsou zasazené palmy, aby dávaly stín. Jenže tyhle palmy byly jen taková holátka, spíš jen malé zelené čepičky, které zatím účel nesplní a stín nedají.. Možná, až za několik let. Na plážích se válí pár nadšenců, ale ve vodě nikdo. Proč asi? Večer jdeme společně do jídelny a zabíráme největší stůl u okna. Jídlo je efektní a chutné, oproti Djerbě o padesát procent lepší. Tam se totiž stalo, že nějaké jídlo došlo a pozdě příchozí neměli už z čeho vybírat. Hlad nikdo neměl, ale pastva pro oči to tedy nebyla.

Pokoj mám pěkný a hlavně jen pro sebe. Skříně se zrcadly, nejzákladnější vybavení, televize je pro mě zbytečným kuse. Mám čtení, mám němčinu a mám počítač. Každý večer si zapálím svíčku a na balkoně dám pivo, nebo víno, které jsem si koupila pro případ, že by se mnou ta tlupa nechtěla nikam chodit. Koupelna je poměrně prostorná, celá v mramoru, vana dost nízká. Mně to nevadí, ani vanu moc nevyužiji, protože se ze zásady jen sprchuji. Nerada se vyvaluji ve vaně, je to pro mě ztráta času. Na výšku vany se ještě pořád dívám z pohledu sestry v domově důchodců. Po vykoupání pár důchodců v takové vaně by sestry přišly o záda. Rvát bezvládné tělo z vody je pěkná zabíračka. Nevím, jak moc je nové, nebo staré vybavení, ale nikde nic oprýskaného, nebo něco, na čem by zapracoval zub času. Koupelna je vybavená i fénem, což je od nich hezké, ale vozím si svůj pro strejčka Příhodu. Stejně ten hotelový moc nefuní a hlavně po chvíli začne smrdět. Když jsem to zjistila, už jsem od té doby používala svůj malý cestovní, který jsem si koupila kdysi dávno v Karlsruhe. Je na něj

spoleh, zatím nikdy nezklamal. Na policiče pod zrcadlem je v košíčku mýdlo, šampony, houbička a nějaká tělová mini mlíčka.

Ráda večer uléhám, ale pro jistotu беру ze skříně dvě velbloudí deky. Odhodit ji můžu vždycky. Z balkonu mám pěkný výhled na jezírko, v kterém plavou červení a světle zelení kapři, nebo co to je za potvory. Myslivec by zajásal, probudily by se v něm rybářské pudy. Dávám si budíka na sedmou a za hlavou mám tři vypínače. Samozřejmě se nestrefím. Chci zhasnout, světlo svítí dál, ale za to se nade mnou roztočí větrák u stropu. Silně na mě řve a pokojem se rozvlní zima. Bože to jsou vyfikundace!

V sobotu 5.2. jsem vstala v sedm hodin, osprchovala a hurá ven okouknout svítání a ranní cvrkot. Jenže v tuto dobu je všude klid a ticho po pěšině. Před hotelem sedím na lavičce a vidím jen, jak chodí do práce uklízečky a personál do kuchyně.

Ačkoliv nejsem zvyklá snídat, v jídelně s nepřebornými chody mně to nedá a doslova se přežírám. Dvě volská oka bych v Praze nikdy nesnědla. Po snídani je společná

procházka, ale sedm lidí je poměrně dost, každý má jiný názor, leckdo by chtěl jít jiným směrem a já se divím, že nás Petr nevzal na šňůře.

Věrka z Hartmanna je poměrně mladá, právě dnes slaví jednatřicáté narozeniny, ale zřejmě bude v tom gigantu zastávat vysokou funkci. Všichni jí vykali a téměř kolem ní chodili po špičkách.

Večer nás čekalo překvapení v podobě večeře v luxusní restauraci La Barraca. Já nevěděla, co se pro ni chystá, chtěla jsem jí sama dát nějaké překvapení, tak jsem odpoledne koupila jakousi bábovku s dírou. Do díry jsem vložila papír, který jsem vzala na pokoji, kde byly napsány ve španělštině pokyny pro hosty. Na druhou stranu jsem namalovala třicet jedna svíček, dokonce jsem sebou měla červený zvýrazňovač, tak že svíce plály. Pak jsem to slepila náplastí, vložila do bábovkového otvoru a nahoru jsem položila zas nějaké povídání, které jsem tentokrát našla v koupelně. Na to jsem namalovala růži, napsala, že přejeme všechno nejlepší a všichni jsme se pod to podepsali. Byla to taková

rychlovka a z nouze ctnost, leč úkol to zcela splnilo. Vzala jsem to do igelitové tašky a my vyrazily na večeři, ale bez Petra. Ten šel zatím pro kytku a pro dort. Vše zakoupené nechal u číšníka Damiána, přišel ke stolu a my se dali do objednávání. Na stole bylo nepřeborné množství mořských plodů, různé saláty a nejrůznější dresinky. Já si dala takovou klasiku, a to míchaný salát s parmskou šunkou. Všichni jsme si od sebe ochutnávali a vypadalo to, že odejdeme téměř hladoví. Bylo to takové zob sem, zob tam, ale Damián neustále přinášel něco na stůl a žaludky se pozvolna plnily. Oni měli k pití víno, já zůstala u piva. Klasika je klasika. Po večeři přinesl Damián nádherný dort, na kterém hořelo třicet jedna svíček. Petr předal kytku a holky daly Věrce vrtulník na ovládání. Já předala tu buchtu s podomácky vyrobenými svíčkami. Myslím, že celé to show Věrku nesmírně zaskočilo, asi to nečekala a v tu chvíli byla nesmírně šťastná. Při dalším objednaném pití navrhla tykání a já viděla na holkách z Hartmanna, jak v tu chvíli narostly, protože si mohou tykat s velkou šéfovou. Na závěr se

ještě rozkrájel dort, který byl nejen nádherný na pohled, ale on byl i vynikající na chuť.

Několik dní na to jsem ho viděla v Mercadoně za osm euro. Z restaurace jsme se přesunuli pěkně přežraní dolů do baru. Byla asi hodina před půlnocí a my si řekli, že tam zůstaneme ještě tu hodinu a pak se půjdeme podívat do hotelu, kde začíná od půlnoci diskotéka.

Přízemí té luxusní restaurace bylo pro mne trochu zvláštní. Po stranách byly proutěné košatiny, jako kdysi na Rujaně, ale v prostoru byl pelech s polštářky, na kterých se k sobě vleže vinuly páry milenců. Tu běloška s černochem, tu dva hoši a je s podivem, že těm dvojicím naprosto nevadilo, že kolem nich procházejí lidé do i z restaurace. No, jiný kraj, jiný mrav. Já nikoho neodsuzuji, ale sama bych si na takovém prostranství s milencem nelehla. Před tou kukaní byl nízký stoleček, na kterém měli pití.

My se tedy přesunuli k baru, každý už měl trochu upito a vypravovaly se různé historky ze života. Nejpestřejší to měla fotografka, která projezdila kus světa a dostala se do míst, kterým by se většina lidí spíše vyhýbala.

Poznala válečný stav, hladomor, bídu a strádání. Kvůli fotografii je schopná podstoupit i vlastní nebezpečí, hlad, žízeň, nejrůznější choroby a při cvakání spouště fotoaparátu zapomene na všechno. Je mladá, krásná, mimořádná a profík každým coulem. A tohle stvoření mě bude fotit pro Hartmanna. Budu se snažit jí vyhovět za každou cenu, aby se mnou měla co nejméně práce a abychom pak všichni měli co nejvíc času pro sebe. Po zaplacení jsme se odebrali do hotelu Punta del Rey a zamířili po schodech dolů na diskotéku. Dříve jsem to prostředí přímo nesnášela, protože různobarevná blikající světýlka mně vyvolávala migrénu. Dneska už mám od ní pokoj, a když se mě tam nebude líbit, s klidem se odeberu na pokoj. Asi u dvou, tří stolků sedělo pár mladých lidí. Ještě, že je tu taková tma a nikdo neuvidí, jak stará baba leze na dýzu. Nesmělo se tam kouřit, pro pití se chodilo přímo na bar a rovnou platilo. Číšník tedy ani nechodil po sále. To mělo výhodu, protože jsem si k pivu dala cigaretu. Všichni spíš ze srandy jsme se octli na parketu, kromě Slovenky. Ta seděla u stolku a

hlídala svršky a Alžbětě aparát. Věrka byla nadšená a libovala si, že tak krásné narozeniny dosud neměla. Nám se taky líbilo, ale já se o půl čtvrté rozloučila a odebrala se na pokoj. Spát mě to nešlo, nad vším jsem přemýšlela. Ani já, ani nikdo z nás tomu spaní moc nedal, protože v neděli ráno jsme měli sraz v devět hodin na snídani.

Já si dala budíka na půl osmou a měla jsem nutkání zaběhat si podél moře. Tou dobou ještě celá Tenerife spí a já ještě za šera potkávala pouze pejskaře a pár běžajících nadšenců. V přírodním fit centru jsem probrala jedno mučidlo za druhým. Byla jsem tam sama, tak jsem si chtěla vyzkoušet, na co mám a na co nemám. Mile mně překvapilo, jak jsem to zvládala. Že se druhý den nebudu moci hnout a že ucítím každý sval mně v tu chvíli nedošlo. Když jsem si všechno vyzkoušela, nabrala jsem zase směr hotel. Sprcha, obléknout a hurá na snídani do jídelny. U stolu většina seděla jako sula mula, ani moc nejedli, jen pili. Já na tom byla dobře. Den předem jen pivo a hlavně nic nemíchat. Během dopoledne si každý mohl dělat, co chtěl a ve čtrnáct hodin

byl sraz v hale hotelu. Půjdeme společně na pláž, kam nás pozvala Věrka na piknik, jako poděkování za včerejšek.

Kousek od hotelu na pláž, která je výjimečná černou barvou a tu a tam jsou dřevěná plata, u kterých jsou vysazeny palmy, aby jednou dávaly stín. Naše skupinka se svléká do plavek, kromě Věrky. Já mám do focení zákaz vystavovat se slunci. To se přeci nesluší, aby důchodkyně byla opálená! Co je to za předsudky? Tak pro jejich klid se točím ke slunci zády a čekám, jak bude vypadat plážový piknik. Věrka rozprostírá na plata doprostřed našeho kroužku umělohmotné talíře, tašky s různými salámy, šunkami, okurky, olivy, papriky, rajčata, ale i pomeranče, mandarinky, banány, večky, prostě rázem je před námi pestrobarevné pohoštění, které nejen oku lahodí. Na závěr máme všichni ještě zbytek včerejšího dortu, který byl přes noc schován v recepci v lednici. Byla to nádhera a zase úplně něco jiného. Však místní, ale i hoteloví hosté, kteří šli okolo nás jistě záviděli. Bylo krásně teploučko a liduprázdné moře lákalo. Proč asi liduprázdné? Jako první se šla

vykoupat Alžběta a ostatní šli okukovat, zda tam vůbec vleze. Já hlídala nejen zbytky žrádla, ale hlavně batohy a fotoaparát. Alžběta přišla mokrá a já jí v tu chvíli strašně záviděla, že to dokázala. Ráda bych to zkusila taky, ale obecenstvo k tomu nepotřebuji. Po chvíli jsem se zvedla a šla jiným směrem, kde byl takový menší záliv. Řekla jsem si, že by tam ta voda mohla být trochu teplejší. To by v tom byl čert! Být u moře a nevykoupat se? Co na tom záleží, že je únor. Překonala jsem sama sebe a světe div se, zas až taková hrůza to nebyla. Ke společné skupince jsem přišla taky mokrá. Koukali na mě spíš tak, jako že jsem se zbláznila, ale co? To neřeším. Moře bylo studené, slané, s vlnkami, ale krásné! Asi po třech hodinách povalování a jedení jsme se vrátili do hotelu a všichni svorně řekli, že si jdou lehnout, aby dospali včerejší proflámovanou noc. Já šla k Marcele na pokoj, respektive na balkon, protože jim celodenně svítí slunce. Já mám sice krásný výhled z balkonu, leč všechno je ve stínu. Luštila jsem si křížovky a pak šla k sobě na pokoj.

Připravila jsem se na večeři, ale nikdo pro mne nejde. Aha, nechtějí se mnou už nic mít, říkám si. Nezoufám a jdu sama na večeři. Všichni už sedí u stolu a debužírují. Nandala jsem si na talíř a jdu si k nim sednout. Chtěla jsem mít jasno, tak jsem se hned optala, jestli je seru, že se klidně zařídím podle svého. Začali se omlouvat, že na mě zapomněli, že mysleli, že už jsem v jídelně. Nemíním se nikomu vnucovat a umím chodit sama. Ten večer to byl jediný moment, kdy jsem si myslela, že mezi ně nepatřím, nebo že jsem dokonce vetřelcem. Nevím, zda tomu tak skutečně bylo, nebo zda jsem ten pocit měla jenom já? Po večeři bylo v hale ještě víno a pivo, jako by na rozloučenou s Věrkou, která zítra ráno letí zpět přes Madrid.

Šla jsem si na pokoj pro notebook a hurá do haly přečíst maily a eventuálně přes skype vidět Myslivce. Nikde jinde Internet nefunguje, škoda, že ne na pokoji. V hale je kravál a bez sluchátek není nic slyšet.

Je jedna hodina po půlnoci a vůbec se mě nechce spát. Pořád mě nějak nedochází, co se mě podařilo v důchodu. Kolik mladých,

krásných, kozatých blondýn touží po takové akci a já k ní přišla, ani nevím jak.

V pondělí ráno zůstávám jen s Marcelou, všichni ostatní odjeli rekognoskovat terén a do útulku vybrat psa, který mě půjde k pleti.

K mojí pleti se hodí každý pes, ale nejvíc Žanetka. Ještě při odjezdu mě Petr nezapomněl říct, že nesmím na slunce. Svatosvatě jsem mu to slíbila a ledva jsem jim viděla záda, hurá pro plavky. Ať se nestarají a hlavně ať seženou co nejvíc pejsků, abych si připadala jako musherka. Místo před horou může stát baba v paprskách před útulkem ne? Já bych jim reklamu zrežírovala, ti by koukali!

Marcelu jsem odvedla na odlehlou pláž, kterou jsem si už včera obhlédla. Líbilo se jí tam.

Ponechala jsem jí osudu a řekla, aby byla hodná, nikomu „neotvírala“, že si zajdu do Mercadony něco koupit a přijdu za ní.

Směr jsem měla dobrý, ale pro jistotu jsem se optala jedné kolemjdoucí, chtěla jsem se ujistit, že jdu dobře. Mercadona úžasná, to není Lidl! Nechtěla jsem brát na pár věcí vozík, sáhla jsem tedy po košíku. Byl poměrně velký a takové divné dlouhé ucho. Nevěděla

jsem co s tím, tak koš jsem dala ležérně přes ruku. Mezi regály pak potkávám lidi, kteří ten samý košík, co mám já táhnou za sebou. On měl totiž na spodu čtyři kolečka a to dlouhé ucho byla oj. Je to ideální, na pár věcí košíček stačí, a přesto se člověk nemusí dřít. To jsou vymoženosti! Proč to neobšlehnout třeba u nás? Kolikrát i košík naplním po okraj a tahám se s ním přes velké plochy až k pokladně. V podstatě i na letišti by se hodil vozík s ojí.

Vyšplouchnu si oko u pultů s nejrůznějšími rybami, které leží v ledové tříšti. A v oddělení masa srdce zaplesalo. Od mletého přes kotlety, steaky, panenky a dokonce zde leží celá řada králíků. Nevím, co to bylo za asociaci, ale vzápětí jsem si vzpomněla na Klatovy, kde leží v katakombách letité jeptišky přesně tak vyskládané vedle sebe, jako ti králíci. Koupila jsem si dvě balení piva Dorada po šesti pixličkách. Nebudu na sobě šetřit a ještě dávám do košíku Dona Simona, což je krabice červeného vína, které Eva používala pouze k vaření. Já si ho smíchám s vodou halb und halb a budu si ho vozit na focení. Voda mě tlačí v žaludku, Cola je sladká, pivo pořád

nemůžu, tak to bude střík. Nikdo nebude vědět, co mám v lahvi od Aloe. Dvoulitrová voda do pátku bude určitě stačit. Nezapomněla jsem na Žanetku a koupila čtyřhranné kosti z bývolí kůže a ještě ke všemu plněné. Ještě jsem přihodila do košíčku kešu oříšky a olivy. To všechno se bude o večerech hodit. Nákup jsem odnesla na pokoj do hotelu, namazala se, vzala plavky, tričko se Žanetkou, kraťasy a do báglu přihodila olivy. U moře se budou hodit a namířila jsem si to za Marcelou. Už mě vyhlížela, začínalo jí být smutno. A já myslela, že bude chtít být co nejdéle sama. Svlékla jsem se, uhnízdila a hurá do moře bez čumilů. Nádherné zákoutí, které jsme nazvaly zátoka sviní. Bohužel jsem neměla žádnou obuv speciálně do moře. Po kamenech se velmi špatně chodilo, a když se vlna vracela, brala sebou kamení, které mlátilo do nohou. Chtělo to co nejdřív se ponořit a plavat. Cesta zpět z moře na pláž, to byl horor. Přesto to stálo za to okusit moře i v těchto podmínkách. Osvěžené jsme ulehly na osušky a já si dala pro jistotu přes hubu tygří šátek, abych se jim moc neopálila a Hartmann byl spokojený. Byla

to nádhera, ležely jsme tak celé odpoledne a já si zase uvědomovala, cože mne to potkalo. U útesu moře šplouchalo, jehož pěna olizovala obrovské kameny, na kterých pochodovali černí a od vody lesklí krabi. Před osmnáctou hodinou jsme se nerady zvedaly a vracely se na pokoj. Sprcha v mramorové koupelně, umytí vlasů a sušení mým fénem, příprava na večeri. Ještě před ní jsem zašla s počítačem do haly. Mluvila jsem s Tomášem a posléze i s Vojtou. Dělalo mě dobře, že i z té dálky vidím své nejbližší. Ta technika je úžasná. Dříve, než kuň přivezl dopis a dneska je styk mezi lidmi tak bleskový, a to pomocí něčeho, čemu se říká server. Nevím jak vypadá, ale je to mimořádný vynález a já jsem pokroku vděčná, že jsem se té vymoženosti dočkala. Když měl můj tatínek poprvé v ruce kotoučový magnetofon Sonet-Duo, což byla velká těžká nevzhledná kráva, myslel si, bůhví co nemá. Dneska by žasnul a jsem přesvědčená, že by rád brouzdal po Internetu. Jó doba se mění a s ní i pokrok. Večer jsme se všichni sešli na večeri u velkého stolu a u okna do zahrady. Denně je k jídlu

rozmanitý sortiment, vždycky je z čeho vybrat, dnes byly dokonce mušle, ale já rozhodně nemusím mít všechno, co vidím. Někteří se na mušle vrhali, ale mě stačí trocha zeleniny, opečené brambory a možná kousek libového masa. K večeři koupil Hartmann karafu červeného vína. Dobré, ale pro mě to není na žízeň. Po večeři ještě nějaký moučník, aby byla po jídle tečka. Pak k holkám na balkon na cigaretu a hurá s počítačem do haly, abych viděla a slyšela Myslivce. Poměrně dlouho jsem hledala nějaké sezení, všude posedávali španělští důchodci, kteří se navzájem překřikovali. Oni mají v hale jakési povyražení. Sledují cvrkot v hotelu, přes den jezdí převážně na výlety a pak večer před a po večeři zřejmě diskutují, jaké to bylo a jak se vydařilo. Jsou poměrně pohybliví, i když někteří chodí o holích či berlích.

Konečně se uvolnilo místo hned vedle Petra, kterému leží na kolenou též počítač. Usedám tedy vedle něj a už se hlásí Vojta na skypu. Protože je v hale nehorázný kravál, slyším každé třetí slovo, pokládám ucho na display. Zrovna tak pokládal ucho pan doktor Bulíř na

má záda coby dítku, když chtěl slyšet bubláni v mých plicních sklípcích. Petr mě půjčil sluchátka a kvalita zvuku se vylepšila o sto procent. Milovaný Myslivec nebyl na příjmu, zřejmě je toho na něj moc a únavou usnul.

Neví, že čekám, neví, že ho chci slyšet, prostě si usne. Po chvíli se mě objevilo upozornění, že baterka bude do deseti minut vypnutá, tak jsem to zabalila, šla na pokoj, dala počítač do zásuvky a svlékla do domácího. Bylo mě dobře po odpoledním sluníčku, otevřela pivo, zapálila svíčku a četla.

Nastavím si mobil na každé ráno, a ač se mě nechce, přinutím se a vyrazím ven. Ostrým tempem podél moře až k mému fitku, tam po něčem lezu, zpravidla jsem sama. Zpátky chvíli běžím, chvíli jdu, jako to dělali dříve Indiáni. Třeba to tak dělají dosud, nevím.

Rychlá sprcha na pokoji a o půl desáté na mě klepou, že se jde na snídani. Po snídani se zkouší oblečení, které mám mít na fotografii. Hartmannky se předhánějí v moudrech, co je lepší a co k čemu? Proč ta komedie? Viděly mne v tom už v Praze, viděly mne na fotkách, tak proč to znovu rozebírat? Dopoledne máme

s Marcelou volné, ostatní jedou do útulku. Marcela žehlí žehličkou na vlasy halenky, trička, šály a já skočila do Mercadony, abych koupila do útulku pejskům pytel žrádla. Nemusím, ale hodně to chci. Vůbec mě není líto peněz. Abych večer koupila pro naši skupinu flašku vína, to bych si rozmejšlela, ale pro psy? Není co řešit.

Včera jsem chodila kolem jednoho náramku jako mlsný pes, zda koupit, či nikoliv. Ustála jsem to a řekla si, že bez náramku budu živa, ale každý útulek je potřebný a ten pocit, že dám něco pejskům, kteří nemají pořádný domov a ještě k tomu na Tenerife, to je pocit nade vše.

Když může Hartmann utrácet za orgie ve žrádle, co by důchodkyně nemohla udělat aspoň minimum pro pejsky v kotcích?

Při snídani si ukradnu jogurt a hurá s Marcelou na útes. Musíme se ale brzy vrátit, protože se pojede do hor na první focení. Pak se fotky pošlou do hlavního štábu do Prahy a zítra se eventuálně jen něco vylepší. Hlavně, ať to nejsem já, kvůli komu by se mělo pořád něco

vylepšovat, aby se naše dovolená neprotáhla spíš v pracovní.

Odpoledne všichni k bazénu, stejně nesmočí špeky, ale my k útesu. Hlavně taky, ať vydrží slunce až do pátku.

Ve středu nejdu běhat, budíka mám na šestou a dle domluvy hned bouchám Marcelu na dveře. Musíme jít jako první na snídani, protože pak nastane líčení a česání. To je pro mne taková stinná stránka. Když je potřeba, tak to vydržím, ale patlání krémů po hubě a následné ometání koštětem mě potěšení nečiní.

S Marcelou jsme téměř samy v jídelně a to je hned jiný kafe, než když je tu ten překotný mumraj a důchodci stojí u automatu a nevědí, zda si dát čaj, kávu nebo šťávu. To vždycky rostu. Jsou sice čisté, pěkně oblečení, milí, ale pletou se pod nohama a na všechno mají spoustu času. Po snídani dojde k nejhoršímu, Marcela pohází po posteli desítky krabiček, pixlíček a flakonků a nejrůznější odstíny všech možných barev. Ani van Gogh toho tolik neměl. No ten oplýval hlavně žlutou. Marcela je ale profík a ví, že to moc nemusím, dělá jen to nejdůležitější a čas zkrátí na

nejnižší možnou míru. S česáním to bude asi horší, protože fouká silný vítr jak od moře, tak z hor. O půl deváté se všichni setkáváme před hotelem, auta už jsou půjčena z půjčovny a my nasedáme. V jednom jede Iva s Katarínou, ve druhém autě jsme my s Petrem, Alžbětou a Marcelou. Petr má zapnutou JPS, ale vedle něj sedící Alžběta naviguje lépe, než samotná džípíeska. Stoupáme krpály, až uši zaléhají. Ptám se, zda reagují na výškový rozdíl i jejich uši, nebo jsou citlivé pouze duchodců? Uklidnili mě, že i v jejich uších praská. U Mac Donalda stavíme, protože se sejdeme s majitelem psího útulku a konečně uvidím pejsky, které vybrali. Majitel má v autě bílého chlupatého Tima a hnědého krátkosrstého Rockyho. Oba psi jsou poměrně velcí, ale milí na první pohled. Konečně jsme přijeli na předem vybranou lokaci a já se převlékla do trička bez rukávů a přes něj pletenou vestičku s velkými oky. Usedám na velbloudí deku a přede mnou si sedá Timo. Poslední úpravy a už se fotí. Dívám se do dále a usmívám se, protože jsem právě vyřešila problém s inkontinencí. Uznávám, že vynález to byl

slušný a že spousta lidí to tak vnímá. Co chvíli je nad námi, nebo nad horou černý mrak a my toužebně čekáme, až slunce vyleze naplno.

Alžběta má spoustu záběrů, vypadá spokojeně a ostatní přikyvuji. Domlouváme, že se cestou zpět stavíme na kafi a pak mě s Marcelou odvezou do hotelu.

Jsou dvě hodiny po poledni, sedíme s Marcelou u nich na balkoně, ale fouká a máme svetry. Otevřu Dorado a čekáme, co se bude dít. Obě víme, že asi z dnešního focení nic nebude. Hory jsou v temných mracích, ale i nad mořem téměř hrozivé černo. Však jsem dopoledne dostala SMS z Mallorky, že oni mají slunce, ale nám že bude pršet. Ono se k té předpovědi schyluje mílovými kroky. Některé mraky na nebi plují tak rychle, že to vypadá jako závod, jeden mrak chce předběhnout druhý. Klepe nám na dveře Katarína a hlásí, že máme obě volno pro sebe, fotit se nebude. To je nám novina! Ani se nezdržela a odkráčela. My se na sebe s Marcelou podívaly a bylo nám oběma hned všechno jasné.

Ale co počít? Z focení sešlo, na pláž to nejde, spát nebudeme, tak navrhuji procházku. Pokud

se Marcele nebude chtít, půjdu klidně sama. Ale ono se jí chce a kupodivu to uvítala. Oblékáme se poměrně dost, já svetr a bundu s kapucí, Marcela se souká do dlouhého pleteného svetru a hlavu si motá do šály, vypadá jako Kaddáfí. Šly jsme podél moře, ukázala jsem jí cestou moje fítko v přírodě. Spolu jsme si vyzkoušely některá hejblata, ale fouká opravdu silný vítr, chvílemi i poprchává. Nejsme z cukru a pokračujeme v cestě. Přesto je to nádherná procházka, s Marcelou blafeme a rozumíme si téměř ve všem. Ona má sice ke mně pořád nějaké výhrady, bere to z pohledu vizážistky, ale já ji nechám vykecat a myslím si své. Holit nohy? Nepřichází v úvahu. Na stará kolena jsem si je oholila jen jednou Žandinou mašinkou a při pohledu na lopatku, která byla do poloviny plná mého celoživotního kožíšku jsem málem plakala. Je to asi dva roky, kdy jsem byla vybrána na natáčení reklamy Aviva. Seděla jsem na dřevěném molu a máchala nohy ve vodě. Záběry byly zblízka a Američani si potrpí na oholené nohy. Produkční mě řekla, že by bylo vhodné, abych si je oholila sama, nebo to

budou muset udělat oni na place. Za reklamu jsem dostala třináct tisíc, tak to holení zas tak nebolelo. Ale byla mě pak dlouho zima na nohy, pořád tam něco scházelo. Než to zase narostlo, třináct tisíc se dávno rozkutálelo. Takže holení nohou už mám jednou za sebou a nemíním v tom pokračovat. Marcele nestačí holit nohy, ještě by mě chtěla cupovat obočí. Proč? Když to tak narostlo, necht' to taky tak zůstane. Podle ní bych měla jít na operaci, abych se zbavila převislých víček. Zatím vidím, oko necloní, a když se někomu nebudu líbit, ať se na mě nekouká. Ale ona nedá pokoj! Mám pořádně snídat, mazat na obličej hydratační krém, a protože by v tom pokračovala, přecházím do útoku já a tak udílím rady ohledně výchovy jejího dvacetiletého syna a šestnáctileté Dorotky. Obě dětičky mají pořád od mámy stoprocentní servis, samozřejmě si na to zvykly, ale v tomhle věku? To je všechno špatně! Synáček má právě dnes maturitní ples a volá mámě na Tenerife, že nemá oblek. Vždyť je to za rohem, tak co by máma nezařídila! Marcela zoufalá, komu má teď volat a kam nezbedného

syna poslat. Já hned věděla kam ho poslat!
Nedovedu si představit, že by mě Tomáš něco takového udělal. Pokud synáček shání oblek tři hodiny před plesem, tak je někde závada.
Marcela sice se mnou souhlasí, ale ten souhlas je jí proti srsti. Možná můj názor padl na úrodnou půdu, my měníme téma, kocháme se přírodou a okolím. Co chvíli sprchne, někdy míň, jindy víc. Zastavily jsme se v krámě, jehož výloha nasvědčovala, že uvnitř bude pastva pro oči. A byla. Já si krám prošla tam a zpátky. Padlo mě do oka něco mimořádného, nevšedního, skoro se dá říct, že to je zbytečnost, leč nesmírně užitečná. Z balzy vysoustruhovaná postava ženy v dlouhých šatech, ale bez hlavy a rukou. V oblasti krku je zapíchnutý rozvětvený drát, na jehož ramena se zavěšují náušnice, nebo prstýnky. Je to z Barcelony a nelitovala jsem pětieurovky. Už vidím, jak se to bude vyjímat v předsíni na policičce proti zrcadlu. Cestou zpátky jsme fotily stromy, ověšené oranžovými květy zvláštních tvarů. Zastavily jsme se u přístavu, kde kotvilo pár bárek a rádoby lepších lodí. Myslím, že ani jedna z nich by nemohla kotvit

v takovém Monaku. Tady to byla bída s nouzí, tam se skloubila exkluzivita s přepychem.

Asi po třech hodinách jsme docela upachtěné došly do hotelu. Ona si hned pustila televizi, já šla do Mercadony. Zásadně v hotelu nečekám na výtah a pět pater seběhnu po schodech. Jak tak jdu schodištěm, slyším divný zvuk.

Podívám se z okna a takovou průtrž mračen jsem hodně dlouho neviděla. Tak jsem se zas vrátila na pokoj a z balkonu pozoruju, jak se voda valí po chodnících. Je zvláštní, že tento stav netrvá ani půl hodiny a vysvitne slunce a po dešti ani památka. Tentokrát už jdu opravdu do Mercadony. Po nákupu s počítačem do haly. Denně oceňuju nápad vzít na cestu sebou počítač. Sice je to zavazadlo na víc, ale zpříjemní pobyt. V hale vidím squadru z Hartmanna u počítače. Na displeji běhá jedna fotka za druhou a všude jen já a Timo na dece. Až mě šla z toho hlava kolem. Vybrat z toho množství jednu jedinou a nejlepší fotku, to je asi zabíračka.

Na večeri jsme šli jen s Petrem, Alžbětou a Marcelou. Tahle úzká skupina mně maximálně vyhovuje. K večeri si dávám hory salátu, ale

už vím dopředu, že s moučníkem se nijak mírnit nebudu. Vidím karamelový puding, pečená jablka obalená krystalovým cukrem a ještě ke všemu na výběr osm druhů zmrzliny. Nakydala jsem si na talíř od každého trochu, ale v tom celkovém množství to byla pěkná kopice. Všichni u stolu zkoprněli. Já následně taky...nepřehнала jsem to? Asi ne, na talíři nezůstalo nic!

Ve čtvrtek ráno opět běhání podél moře a v devět sraz v jídelně na snídani. Jelo se na jinou lokaci, slunce svítilo, ale dopoledne bylo jaksi roztráštěné. Nejprve se přišlo na to, že je zapomenutá odrazka, kterou Alžběta nutně k focení potřebuje. Petr se musí vrátit do hotelu, budeme nejméně hodinu čekat. Ale nepřijíždí ani Alan se psy. Včera se blbě dohodli a on čeká někde úplně jinde.

Telefonování, dohadování, upřesňování... podle mě je to naprosto zbytečné a v tuto chvíli totálně selhala profesionální organizace.

Natáhneme deku a s Alžbětou a Marcelou ležíme. Sice nám nic neschází, ale s pocitem dobře odvedené práce by se nám podstatně líp leželo v zátoce sviní. Dost fouká vítr, tak

navlékáme svetry, ale po chvilce je zase
svlékáme. Konečně po dvou hodinách všichni
a se vším potřebným přijíždějí a můžeme jít na
věc. Rychle se převlékám, Alžběta je už
nažhavená. Přelíčení, přečesání a Timo už se
ke mně zase láskyplně přivinul. Hartmann
v Praze si přeje větší úsměv. Dobře, mají ho
mít, problémy mě to nedělá. V chechtání mě
musí krotit, prý nemají být vidět zuby. Tak ať
mě je vymlátí! Zasněně hledím do dálí, Tima
hladím po krku. Jemu to dělá dobře a pomalu,
ale jistě se pokládá do klína a nejraději by se
mazlil. Majitel ho nabádá, občas dá pamlsek.
Alžběta mrská fotky, jako zběsilá, ostatní jí
koukají přes rameno, na fotkách hledají klady i
zápory. Přijíždějí mraky, já s Timem ve slunci,
ale hora za námi je v šedém mračnu. Končíme,
nic se s tím už neudělá. V tomto případě je
slovo fotografa i kameramana svaté.
Jedeme do hotelu, fotky se pošlou opět do
Prahy a počkáme na konečný verdikt. Za chvíli
klepe Petr na dveře a hlásí, že jsou fotky
schválené. Hurá, jde se do zátoky sviní.
Všichni nás následují. Rozložili jsme lačná
těla toužící po slunci. Ostáváme s Marcelou,

protože se všichni asi po dvou hodinách sbalili, že jdou nakupovat. Večer nám ukazuje Kateřina náramek a náušnice, které koupila své mamince. A já si v té chvíli uvědomila, že už dávno nic mamince nevozím z cest. Je to už jedenáct let a šperky v hrobě měla snad jen Kleopatra. Z každé cesty jsem vozila nějakou bižuterii jak pro babču, tak pro sebe. Zdobení nás obě provázelo celým životem. Samotnou mě překvapilo, že jsem tentokrát odolala všem svodům a spíš koupila pytel žrádla na úkor parády.

Večer jsme se sešli na poslední večeři Páně. Už se blíží okamžik, kdy otevřu dveře bytu a Žanetka mě poletí v ústrety. Myslivec bude stát v pozadí a bude čekat ve frontě, až se Žanda aspoň trochu nabaží a on se bude moci ke mně přiblížit.

Večer na pokoji jsem systematicky třídila, co přijde do kufru, co do báglu, co sebou zítra k vodě, protože nám ještě zbývá celé dopoledne na slunci, letadlo letí až pozdě odpoledne. Hlavně abych nezapomněla dát do kufru nože, pilníky, nůžky, Alpu, krémy, nic

z toho nesmí být v příručním zavazadle na palubě.

Uléhám dvě hodiny po půlnoci s pocitem obrovského štěstí, že se mám kam vrátit a vím, že jsem tam ten týden citelně chyběla.

Neumím žít bez lásky.

V pátek ráno vstávám za tmy a ohlušujícího ticha. Venku je tma tmoucí, nejezdí ani auta. Nikam se mě nechce, ale přemluvím se na poslední den. Obouvám tenisky, seběhnu schody a vycházím z hotelu. Dvoje skleněné dveře se přede mnou rozestupují a já cítím frišný mořský vzduch. Nejprve se jdu podívat s kopce k hotelové pláži, ale železná vrata jsou zavřená. Beru opačný směr k pláži, kde jsou rozestavěné dřevěné podesty na pláži a vysazené mrňavé palmy. Ve fitku si naposledy zacvičím na všech pákách, zdvihadlech a šlapkách. Nikde nikdo a to mě maximálně vyhovuje. Těším se, že uvidím poslední východ slunce a skoro si s ním dávám závod. Zvolna, stejným tempem běžím zpět k hotelu. Cestou potkám dva pejskaře a elegantního vousatého postaršího pána. Usmívá se, zdvihá palec a haleká very good. Zastyděla jsem se.

Jestlipak by tohle gesto zkusil na mladici? Ale mávnu nad dědkem rukou a zase střídám běh s ostrou chůzí. Otvírám dveře pokoje, rychlá sprcha, obléknout a už na mě klepají, že se jde na snídani. Ta probíhá stále ve stejném duchu. Na pokoji dobalit poslední propriety, podívat se všude, zda není někde něco zapomenuto. Holky byly rychlé a šly napřed. Já sunu před sebou ty krámy k výtahu. Je to zrovna blbá doba, kdy jezdí důchodci ze snídaně a opozdilci teprve na snídani. Po dlouhé době se konečně v pátém patře otevrou dveře a ve výtahu je jen manželský pár. K těm se konečně vejdu i s mými krámy. Oni mě pozorují, usmívají se. Oba mají už pár křížků na hrbu, oba šedovlasí, elegantně a sportovně oblečení. V zrcadle vidím, že se k sobě tisknou a drží se za ruce. Ne že by se museli podpírat, drží se z lásky. Líbí se mně to, vzájemně se usmíváme, a mě hřeje pocit, že mám taky někoho, kdo mě za tu ruku vezme. Škoda jen, že ruka je příliš mladá a já si budu muset počkat, než budeme s Myslivcem cestovat jako důchodci. Bylo zajímavé pozorovat z balkonu pátého patra, jak lidi tráví svůj volný čas. Po

snídani se většina z nich, co nejeli na výlet, přesunula k bazénu a zaujala pozice. U jednoho stolku sedí děda a vykládá pasiáns. U dalšího sedí skupinka, která mastí karty. Někdo si čte, dědové hrají šachy a někdo jen tak chytá lelky. Já sama preferuji ležení u moře a pohled na jeho hladinu. Je pořád na co koukat. Chvilími je hladina jako zrcadlo, jindy se čepejří bílé čepičky na vlnách a občas proletí mořský racek a vytahuje se svým obrovským rozpětím křídel. Pak usedá na obrovský balvan před námi a já nevím, jestli je unavený, nebo se předvádí. Tak honem k moři a vychutnat poslední okamžiky.

Věci dávám do místnosti za recepcí a беру jen to nejnnutnější k vodě. Marcela už čeká. Ostatní jsou jinde. Dopoledne uteklo jako voda, poslední vykoupání a rozloučení se s mořem. Ještě před odchodem jsem si zašla v plavkách po schodech do místního baru. V uších jsem měla náušnice od Tondy, skleněné půllitry s pivem a přetékající pěnou. Zřejmě jsem vzbudila v baru trochu rozruch a chtěla jsem studené pivo v plechu a k tomu sklenici. Nerada cucám plech a líp pivo teče do krku ze

sklenice. Barman šel do mrazáku, vyndal nádherný ojíněný půllitr se značkou Dorado a podával obé. Srdce se na to smálo. Vzala jsem to na rozpálenou skálu a chutnalo to víc, než kdy jindy. Prázdnou plechovku jsem vyhodila do koše, a půllitr jsem si vzala na památku sebou.

V hale hotelu už na nás čeká naše skupinka, přijíždí mikrobuses, který nás odveze na letiště. Beru si veškerou batožinu a je toho opravdu dost. Půjčený kufr na kolečkách, bāgl na záda, přes jedno rameno počítač, přes druhé tašku s osobními věcmi a ještě zbývá taška s oblečením. Je teplo, já mám na sobě tričko a kratásy. V tašce jsou dlouhé kalhoty, šála, dvě bundy. V Ruzyni budu ráda, že to mám, ale teď? Nebudu se pařit. Odjíždím na letiště lehce oblečená, ale těžce ověšená zavazadly. Je dvacet sedm stupňů. Poslední pohled na hotel Punta del Rey, usedáme do mikrobuse a vydáváme se už známou cestou na letiště. Tam už je správný mumraj, a to zdaleka není sezona.

Na letišti se dozvídáme, že už teď budeme mít zpoždění, a že nepoletíme přímo, ale přes

Fuerventuru, kde bude mezipřistání. Let bude delší, ale zase uvidíme něco víc. Jenže je už šero, tak zas toho asi moc neuvidíme. Nekonečná fronta se vine jako had před odbavením a téměř vůbec nepostupuje. Konečně se dostáváme k pozemní letušce, která váží zavazadla a ucha kufrů oblepuje číslem letu. Už necítím ramena a před námi je další fronta, budeme procházet rámem. Je to opět zdlouhavé, každý cestující musí odložit do umělohmotné vaničky hodinky, opasky, ale i boty. Na jednu stranu chápu obavy před teroristy, ale posunování ve frontách na letišti by mohlo být určitým způsobem usnadněno a zdokonaleno pro cestující. Stačily by i ty košíky na kolečkách, co mají v Mercadoně. Když konečně máme veškeré procedury za sebou, usedáme v restauraci na kafe a zároveň vidíme na letištní plochu. Letadlo se posunulo k rukávu, kterým procházíme do jeho útrob. Tentokrát sedím u okénka, ale moc toho neuvidím, už je pěkná tma. Leda tak světýlka. Pod nohy si dávám tašku s počítačem, ale i druhou tašku s osobními věcmi. Na klíně nesmí nic být, letuška prochází uličkou a

kontroluje, zda je tomu opravdu tak a zda mají všichni zapnuté bezpečnostní pásy. Stejně se na klín nic nevejde, protože místa je málo a když se sklopí stoleček na jídlo, mohla bych mít na kolenou tak leda noviny. Vedle mě sedí Marcela a to mně maximálně vyhovuje. S ní cesta líp uteče. Je to hezká a zajímavá holka. Jen nechápu, jak může na hotelovém pokoji zapomenout zpáteční letenku. Na letišti jí vystavili duplikát a jde to taky. Mně se něco podobného stát, tak mně snad u přepážky raní mrtvice. Nemůžu se už dočkat Myslivce a je dobře, že je pořád něco přede mnou a já mám tak permanentní stav těšení se na něco.

V letadle máme před sebou malou obrazovčičku, na které je mapa a malinké letadlo, které postupně kopíruje pobřeží a míří přes země, přes které právě letíme. Líbí se mně to a rozhodně je to lepší, než sledovat nějaký stupidní film. Pohroužím se při tom sledování do vzpomínek. Pozoruji scenerie, které se objevují a znovu mizí mezi mraky pode mnou. Ráda bych poděkovala pokroku, který nám umožňuje dostat se tak do nejtajnějších míst světa a odhaluje tolik neznámého a dosud

neprozkoumaného. Díky tomu se nám otevírá galerie zázraků přírody. Mám před sebou města, která jsem navštívila s Honzou. Zatím letíme nízkou letovou hladinou, jak pravil pan kapitán, protože co chvíli přistaneme na Fuerventuře. Z okénka vidím všechno, co je pod námi. Trochu závidím ptákům, jak vidí svět ze své perspektivy. Na mapě se letadélko pomalu sune přes Casablanku, Gibraltar, Malagu, Barcelonu, Miláno. A už se objevuje Marseille, Nice a obrovská osvětlená plocha nasvědčuje tomu, že se pod námi rozprostírá Paříž. Mám oči na stopkách a hledám zachytný bod. Eiffelovku nevidím. Fotím z okénka z výšky deseti tisíc mým malým digitálním fotoaparátem si chci zvěčnit Paříž, ale výsledný efekt je k nerozeznání. Jen já vím, že ty rozházené světlé flíčky po ploše je Paříž. Letadélko na mapce se pohybuje přes území Německa a už je to co by kamenem dohodil. Kapitán hlásí, že už se blíží Praha a čeká nás přistání v Ruzyni. Nezapomene ještě ohlásit, že pod námi prší a jsou dva stupně pod nulou. Co nás to vítá za počasí? Ráno jsem se ještě koupala v moři! Obrovský kolos dosedá na

plochu letiště, cestující tleskají a chválí tak kapitána. Celí rozlámaní po šesti hodinách letu vylézáme a suneme se do útrob letištní haly. Přicházíme ke karuselu a toužebně očekáváme svá zavazadla. Už na nás čeká řidič a rozváží po Praze do našich domovů. Poslední loučení a zase je jedna etapa v životě za mnou. Bylo to krásné, ale bylo toho dost a já už myslím na shledání s Myslivcem a Žanetkou. Zbudou vzpomínky, na které se jen tak nezapomene. Konečně v hluboké noci odemykám byt a posunuji před sebou všechna zavazadla. V pokoji se svítí, je puštěná televize, ale Myslivec a dokonce i Žanetka spí spánkem spravedlivých. Vcházím do kuchyně a polije mě blažený pocit. Na stole je kytice, lahev vína a připravené skleničky.